

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.725 van 29 maart 2012
in de zaak A. 197.947/VII-38.288.**

In zake : Paulo MUSA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sophia Lycops
kantoor houdend te 3630 Maasmechelen
Rijksweg 610
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 oktober 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 augustus 2010 waarbij de identificatiekaarten van de verzoeker voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten gedeeltelijk worden ingetrokken en de afgifte van een nieuwe identificatiekaart wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 210.200 van 30 december 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 maart 2012.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Els Meyer, die loco advocaat Sophia Lycops verschijnt voor de verzoeker, en attaché Dominique Van Dam, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Aan de verzoeker werden op grond van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna : bewakingswet) identificatiekaarten toegekend voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten bij verschillende vergunde bewakingsondernemingen. Op 3 december 2009 vraagt de bewakingsonderneming BVBA Focus Security voor de verzoeker eveneens een

identificatiekaart aan.

3.2. Naar aanleiding van die aanvraag wordt de Federale Politie belast met een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden. Het verslag van het veiligheidsonderzoek maakt melding van de volgende feiten:

"Proces-verbaal n° TG.36.L1.3589/09 dd 07/10/09 uitgaande van Politie Tongeren-Herstappe inzake 'illegaal bezit verboden wapen'

Ter gelegenheid van een controle op de portiers in dancing Real te Tongeren werd een fouille gedaan in het voertuig van portier MUSA Paulo. In de kofferruimte van zijn wagen werd een busje CS-gas aangetroffen.

MUSA verklaart dat het busje traangas zijn eigendom niet is en dat hij dit geruime tijd geleden van iemand heeft afgenomen. Hij deed vrijwillig afstand van het busje traangas.

Parket: voorstel tot minnelijke schikking (50 euro)

Informatiefiche

PV JMee 086/09: inzake aannemen van fooien (tijdens controle hierboven vermeld) – geldboete".

3.3. Op 23 maart 2010 adviseert de Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden op basis van voormeld verslag dat de verzoeker niet meer aan de veiligheidsvoorwaarden van de bewakingswet voldoet en dat een procedure tot intrekking of inhouding van zijn identificatiekaarten moet worden aangevat.

3.4. Met een aangetekende brief van 8 april 2010 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken op basis van de in het verslag van het veiligheidsonderzoek vermelde feiten overweegt zijn identificatiekaarten in te trekken en de bijkomend gevraagde identificatiekaart te weigeren. Er wordt eveneens meegedeeld dat de verzoeker over vijftien werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over veertig werkdagen om zijn verweermiddelen in te dienen.

3.5. Op 12 april 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in. Daarin laat hij onder meer gelden dat hij het busje traangas om veiligheidsredenen had afgenomen van een klant en in zijn auto had gelegd, en er nadien niet meer aan

gedacht heeft om het te verwijderen. Hij merkt op dat hij gewoonlijk als binnenportier werkt en de fooien niet voor hem bestemd waren en betreurt dat hij zwaar gestraft wordt voor de "spijtige vergissingen" die hij heeft begaan.

3.6. De verzoeker wordt op 5 juli 2010 gehoord door een ambtenaar van de Algemene Directie Veiligheid en Preventie.

3.7. Op 17 augustus 2010 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing. De minister stelt vast dat de verzoeker wegens het bezit van een verboden wapen in zijn voertuig niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet voor wat betreft "activiteiten van bewaking op werkposten die een café of dansgelegenheid uitmaken (zgn. portiersactiviteiten) zoals bepaald in artikel 3, 3° van het K.B. van 21/12/2006". Verzoekers identificatiekaarten worden gedeeltelijk ingetrokken en de afgifte van een bijkomende identificatiekaart wordt geweigerd. De bestreden beslissing laat de verzoeker wel nog toe om de overige vormen van persoonscontrole en activiteiten van toezicht op en bescherming van goederen verder uit te oefenen.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"De bewakingswet bepaalt dat u slechts bewakingsactiviteiten kan uitoefenen indien u voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6 van deze wet;

Eén van de voorwaarden ligt vervat in artikel 6, eerste lid, 8° van vernoemde wet. Dit artikel stelt dat de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming of interne bewakingsdienst moeten voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden, noodzakelijk voor de uit te oefenen bewakingsactiviteiten, en geen feiten mogen hebben gepleegd die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel uitmaken.

Overeenkomstig artikel 7 § 1 bis van diezelfde wet wordt dit gewenste profiel gekenmerkt door het bezitten van: 1° respect voor de grondrechten van de medeburgers, 2° integriteit, 3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen, en 4° de afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu.

Artikel 7 bepaalt eveneens dat de personen die aan een onderzoek onderworpen worden hiertoe voorafgaandelijk en eenmalig hun instemming dienen te geven. Overwegend dat u de toestemming heeft gegeven tot het uitvoeren van een dergelijk onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden teneinde een uitvoerende functie, meer bepaald activiteiten van bewaking te kunnen uitoefenen;

Artikel 17, lid 1, 2° van de vernoemde wet van 10 april 1990 bepaalt dat de Minister van Binnenlandse Zaken de identificatiekaart die aan de in artikel 8, § 3, bedoelde personen overeenkomstig de genoemde bepaling is afgegeven, voor alle activiteiten of voor een gedeelte ervan, voor alle plaatsen waar die activiteiten worden uitgeoefend of voor sommige ervan, kan intrekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden kan inhouden, wanneer die personen de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht nemen of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoen.

(...)

Overwegende dat onderhavige beslissing gebaseerd is op het volgende processen-verbaal die u ten laste wordt gelegd :

Proces-verbaal n° TG.36.L1.3589/2009 inzake illegaal bezit verboden wapen

Ter gelegenheid van een controle op de portiers in dancing Real te Tongeren werd een fouille gedaan in het voertuig van portier MUSA Paulo. In de kofferruimte van zijn wagen werd een busje CS-gas aangetroffen.

MUSA verklaart dat het busje traangas zijn eigendom niet is en dat hij dit geruime tijd geleden van iemand heeft afgenomen. Hij deed vrijwillig afstand van het busje traangas.

Parket: voorstel tot minnelijke schikking (50 euro)'.
(...)

(...)

Overwegende dat deze feiten vaststaan aangezien u ze destijds ten aanzien van verbalisanten heeft erkend.

(...)

Overwegende dat u in uw verweer in verband met dit proces-verbaal uw verklaringen die u destijds aan de politie heeft afgelegd, herhaalt nl. dat u de pepperspray van een klant heeft afgenomen en deze vervolgens, uit veiligheidsoverwegingen, in uw auto heeft gelegd. Daarna was u dit vergeten te verwijderen uit uw voertuig.

Overwegende dat de wetgever van mening is dat de personen die belast zijn met de bewakingsactiviteiten van persoonscontrole en in het bijzonder deze die tewerkgesteld zijn als portier in een cafe- of dansgelegenheid, vaak geconfronteerd worden, meer dan zij die zich bezighouden met andere bewakingsactiviteiten, met conflictsituaties.

Dat de uitoefening van deze specifieke bewakingsactiviteit vereist dat men in een conflictsituatie een evenwicht vindt tussen enerzijds een efficiënte controle en anderzijds het respect voor de fundamentele rechten van de mens.

Dat het de uitdrukkelijke wil is van de wetgever dat men bij de uitoefening van bewakingsactiviteiten op een preventieve manier te werk gaat en een conflict benadert vanuit een psychologische hoek eerder dan zijn toevlucht te nemen tot wapens of geweld.

Dat indien deze aanpak niet de verhoopte resultaten oplevert, de

bewakingsagent zich moet onthouden van elke andere tussenkomst en de politiediensten onmiddellijk moet verwittigen.

Overwegende dat het verboden wapenbezit een doorslaggevend element is in het vormen van een oordeel met betrekking tot de ingesteldheid van een persoon die een gereguleerd en delicaat beroep wenst uit te oefenen van portier. Dat in principe de private bewaking immers op ongewapende wijze gebeurt aangezien ze een louter preventieve functie heeft. Dat taken waarbij het dragen van wapens noodzakelijk is, in principe wordt uitgevoerd door de politie.

Overwegende dat de wapenwetgeving uitdrukkelijk het bezit van een pepperspray door particulieren verbiedt. Betrokkene deinst er echter blijkbaar niet voor terug de wapenwetgeving, een wetgeving die van openbare orde is en die iedereen wordt verondersteld te kennen, te overtreden.

Overwegende dat voornoemde feiten wijzen op een algemene ingesteldheid die niet beoogd wordt door de wetgever ten aanzien van personen die werkzaam zijn in de bewakingssector en in het bijzonder in de sector van de portiers.

Dat er ook geen twijfel kan bestaan over het vaststaand karakter van de feiten aangezien ze door verbalisanten zelf werden waargenomen.

Overwegende dat uw verklaringen in dit verband nl. dat u dit wapen heeft afgenomen van een klant enige tijd voor de feiten en dit achteraf 'vergeten' was geen afbreuk doet aan de door u gemaakte overtreding. Immers, zelfs indien uw uitleg correct is, is het nog steeds zo dat, door u een illegaal wapen aan te schaffen of dit in uw bezit te hebben, ongeacht of u het wapen al dan niet gebruikt heeft of gaat gebruiken en ongeacht de reden die u tot de aanschaf of het bezit aanzette, u de vigerende regelgeving, inzonderheid de wapenwetgeving, reeds overtreden heeft.

Overwegende dat, zelfs indien aangenomen kan worden dat u deze voorwerpen inderdaad van cliënteel van de dancing waar u bent tewerkgesteld, heeft afgenomen, het u uiteraard niet toegestaan is in het kader van uw functie van bewakingsagent verboden wapens in te houden of in beslag te nemen. Bij het aantreffen van deze voorwerpen had u onverwijld bijstand van de politie moeten vragen zodat deze de nodige inbeslagnemingen onmiddellijk hadden kunnen uitvoeren.

Overwegende dat sinds een wijzigingsbesluit van oktober 2008 het Koninklijk Besluit van 17 november 2006 betreffende de wapens die gebruikt worden door de ondernemingen, diensten, instellingen en personen bedoeld in de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid, uitdrukkelijk bepaalt dat de bewakingsagent zelf ervoor verantwoordelijk is dat wanneer de bewakingsagent activiteiten uitoefent waarbij het dragen van wapens door of krachtens de wet verboden is, er geen wapens beschikbaar zijn op de uitvoeringsplaats van de opdracht of in het voertuig waarmee de bewakingsagent zich naar deze plaats begeeft.

In afwijking van dit verbod kan een wapen door de bezitter ervan bij de toegang tot de plaats aan de bewakingsagent werd afgegeven, op de uitvoeringsplaats van de opdracht aanwezig zijn op voorwaarde dat de politie onmiddellijk nadat de bezitter het wapen heeft afgegeven, van de afgifte door de bewakingsagent in kennis werd gesteld.

Overwegende dat dit artikel reeds van toepassing was op het ogenblik van

de feiten die u hier ten laste worden gelegd; dat echter uit uw dossier blijkt dat aan bovengestelde voorwaarden niet werd voldaan, meer nog, dat u zelfs in het geheel nagelaten heeft de politionele diensten te verwittigen en u dit verboden wapen (volgens uw eigen verklaringen) al enige tijd in uw wagen vervoerde.

Overwegende dat uw verklaring in uw verhoor ten aanzien van mijn administratie in dit verband nl. dat de politie er door de hoofdportier enkel wordt bijgeroepen wanneer drugs wordt aangetroffen, geenszins kan overtuigen en u in het geheel niet ontslaat van uw eigen verplichting dewelke door de wetgever zelf werd opgelegd.

Overwegende dat het gebruik van wapens - zelfs legale wapens - tijdens de uitoefening van uw beroep als bewakingsagent verboden is.

Overwegende dat de wetgever het voorbehouden van de toegang tot de private veiligheidssector aan professioneel betrouwbare personen als hoofddoelstelling voorop stelde.

Overwegende dat de wetgever expliciet heeft gesteld dat het gewenste profiel van een kandidaat-bewakingsagent wordt gekenmerkt door het bezitten van integriteit. Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels. Uit de hierboven weergegeven feiten blijkt echter dat u geenszins over deze essentiële eigenschap voor een bewakingsagent beschikt en u bijgevolg niet aan het gewenste profiel voldoet om in de delicate sector van de private bewaking tewerkgesteld te worden.

Overwegende ook, zoals hierboven reeds aangetoond, ook uw verweer niet kan overtuigen en bijgevolg geen afbreuk doet aan het gegeven dat u in november 2009 en bijgevolg dus nog geen jaar geleden tijdens de uitoefening van uw job als portier, in het bezit werd gevonden van een verboden wapen; dat hieraan bijzonder zwaar dient getild te worden, temeer daar u de vereiste opleidingen heeft gevolgd in dit verband en bijgevolg goed op de hoogte zou moeten zijn van de toepasselijke reglementering.

Overwegende dat een dergelijke negatieve attitude een doorslaggevend element is in het vormen van een oordeel met betrekking tot de gedragsingesteldheid noodzakelijk bij de uitoefening van de meest delicate bewakingsactiviteiten met name deze van persoonscontrole op zeer drukbezochte en risicovolle plaatsen. Dat voornoemde feiten in uwen hoofde wijzen op een algemene ingesteldheid die niet beoogd wordt door de wetgever ten aanzien van personen die werkzaam zijn in cafe's, dancings of soortgelijke dansgelegenheden".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4.1. In een eerste middel roept de verzoeker de schending in van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. (hierna : motiveringswet). De verzoeker laat het volgende gelden :

"Conform artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen moeten alle bestuurshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Op basis van de lectuur van het bestreden beslissing is niet op te maken wat de rechtsgrondslag is van de beslissing.

Daarenboven kunnen de opgegeven motieven de beslissing geenszins schragen. De motieven zijn zeer summier geformuleerd.

Het bestreden besluit miskent het beginsel van de formele motiveringsplicht in de mate dat het bestreden besluit niet het wettelijk kader, de rechtsgrondslag noch de concrete gegevens en argumenten, meedeelt en evenmin verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van de adviezen waarop het besluit is gebaseerd. Aldus is de motivering onvoldoende".

4.2. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat waarin zowel het wettelijk kader als de concrete feiten waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, worden vermeld, dat in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven waarom het verweer van de verzoeker niet werd aangenomen en de argumenten worden uiteengezet op grond waarvan zij van oordeel is dat tot de gedeeltelijke intrekking en weigering van de identificatiekaarten moest worden overgegaan. Wat betreft de grief dat de verzoeker geen kennis heeft kunnen nemen van de adviezen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, merkt de verwerende partij op dat niet wordt verduidelijkt welk advies precies wordt bedoeld. In de veronderstelling dat het gaat om het advies van de Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden, wijst de verwerende partij er op dat uit haar brief van 8 april 2010 alsmede uit de bestreden

beslissing, de verzoeker kon opmaken dat dit advies negatief was. Bovendien zou de verzoeker ook geen gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om inzage te nemen van het administratief dossier en er een afschrift van te krijgen.

Beoordeling

5. Luidens artikel 2 van de motiveringswet moeten alle bestuurshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk worden gemotiveerd en luidens artikel 3 van die wet moet de motivering de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en moet de motivering afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

6. De bestreden beslissing vermeldt haar rechtsgrond. Ze maakt ook uitdrukkelijk melding van de feiten die aan de verzoeker ten laste worden gelegd. Met betrekking tot de beoordeling van die feiten wordt in de bestreden beslissing aangegeven waarom het verweer van de verzoeker niet wordt aangenomen en worden de motieven vermeld op grond waarvan de minister van oordeel is dat tot de gedeeltelijke intrekking en weigering van de identificatiekaarten moet worden overgegaan. Aldus doet de bestreden beslissing

op afdoende wijze de redenen kennen die haar verantwoorden.

7. De kritiek van de verzoeker dat hij geen kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van de uitgebrachte adviezen, wordt evenmin bijgetreden. Uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt immers dat hem per aangetekend schrijven van 8 april 2010 werd meegedeeld dat het administratief dossier gedurende vijftien dagen kon worden ingezien bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie. De verzoeker heeft van die mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Bovendien wordt zowel in de brief van 8 april 2010 als in de bestreden beslissing melding gemaakt van de inhoud van het verslag over het veiligheidsonderzoek en van het advies van de Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden.

8. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van de motiveringswet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, inzonderheid de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag, doordat de bestreden beslissing niet correct en uiterst summier werd gemotiveerd en louter melding maakt van een verslag, terwijl iedere administratieve beslissing gesteund dient te zijn op begrijpelijke motieven die in feite, in rechte en beleidsmatig correct zijn en die de beslissing schragen.

Het middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht :

"Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Bijgevolg is de motivering deugdelijk indien ze voldoende, pertinent en draagkrachtig is en zodoende de beslissing kan schragen.

In casu beweert verweerder het aan in het bezit zijn van een verboden wapen (traanbusje) dat gevonden werd in het voertuig tijdens de uitoefening van de job als portier zwaar wordt getild en dat een dergelijke negatieve attitude een doorslaggevend element is in het vormen van een oordeel met betrekking tot de gedragsingesteldheid noodzakelijk bij de uitoefening van de meest delicate bewakingsactiviteiten.

Volgens verweerder wijzen deze feiten op een algemene ingesteldheid in hoofde van verzoeker die niet beoogd wordt door de wetgever ten aanzien van personen die werkzaam zijn in cafés, dancings of soortgelijke dansgelegenheden.

Evenwel laat verweerder na te specificeren waaruit deze 'negatieve attitude' dan wel zou bestaan.

Aldus heeft verwerende partij haar motiveringsplicht geschonden".

9.2. De verwerende partij antwoordt dat uit de volledige lezing van het bestreden besluit duidelijk blijkt in welke zin de "negatieve attitude" en "niet beoogde ingesteldheid" die aan de verzoeker worden verweten moeten worden begrepen, dat een bewakingsagent zijn opdrachten ongewapend moet uitoefenen tenzij er voor specifieke situaties een bijzondere machtiging werd verleend en dat uit het dossier blijkt dat er in het voertuig van de verzoeker een busje pepperspray werd aangetroffen op een ogenblik dat hij zijn functie uitoefende. Voorts stelt zij dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet waarom het verweer van de verzoeker, namelijk dat hij dit wapen van een klant zou hebben afgenomen, zijn gedrag niet kan rechtvaardigen. Ten slotte merkt de verwerende partij op dat in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven waarom tot de gedeeltelijke intrekking en weigering van de identificatiekaarten werd overgegaan.

Beoordeling

10. De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat

onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De bestreden beslissing steunt in essentie op het feit dat tijdens een controle op de naleving van de bewakingswet een busje CS-gas werd aangetroffen in het voertuig van de verzoeker die op dat ogenblik de functie van portier uitoefende in een dancing. Dit feit, vastgesteld in een proces-verbaal van de lokale politie Tongeren-Herstappe van 7 oktober 2009, wordt door de verzoeker als zodanig niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat het niet alleen om een verboden wapen gaat, maar de private bewaking bovendien in principe ongewapend dient te gebeuren. De bestreden beslissing verwijst in dat verband naar het koninklijk besluit van 17 november 2006 betreffende de wapens die gebruikt worden door de ondernemingen, diensten, instellingen en personen bedoeld in de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid. Artikel 30ter, van dit besluit, ingevoegd door het koninklijk besluit van 9 oktober 2008, bepaalt dat de bewakingsagent ervoor verantwoordelijk is dat er bij de uitoefening van activiteiten waarbij het dragen van wapens door of krachtens de wet verboden is, geen wapens beschikbaar zijn op de uitvoeringsplaats van de opdracht of in het voertuig waarmee hij zich naar deze plaats begeeft. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt eveneens waarom het verweer van de verzoeker als zou hij het betrokken wapen hebben afgenomen van een klant, niet wordt aangenomen. In dit verband stelt de verwerende partij dat het een bewakingsagent niet toekomt verboden wapens in beslag te nemen en dat de verzoeker tevens heeft nagelaten bijtijds de politiediensten te verwittigen.

11. Aldus steunt de aan de verzoeker toegeschreven "negatieve attitude", die de minister er toe heeft gebracht om hem ongeschikt te bevinden voor de uitoefening van delicate bewakingsactiviteiten van persoonscontrole op zeer druk bezochte en risicovolle plaatsen, op concrete en vaststaande feiten.

12. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

13.1. De verzoeker roept de schending in van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, inzonderheid de behoorlijke en correcte feitenvinding, de deskundige voorlichting en de informatieplicht en de volledigheid van het dossier".

Het middel wordt als volgt toegelicht :

"De bestuurshandelingen van elke administratieve overheid dienen te steunen op in feite aannemelijke en in rechte correcte motieven. De motieven, dewelke gebaseerd moeten zijn op een correcte feitenvinding, moeten van die aard zijn dat ze de genomen beslissing kunnen dragen.

In casu werd de bestreden beslissing genomen op basis van een beweerde 'negatieve attitude' die zou uitgaan van verzoeker.

Verwerende partij laat na mee te delen waaruit deze "negatieve attitude" bestaat. Niet alleen heeft verzoeker geen kennis van een gedraging in hunne hoofde die enigszins als negatieve attitude kan worden gekwalificeerd, bovendien heeft verzoeker geen enkele strafrechtelijke veroordeling opgelopen noch enig strafonderzoek lopende opzichts hem.

Deze beweerde 'bedreiging' dient zodanig ernstig te zijn opdat zij een dergelijke maatregel - intrekking/weigering - kan schragen en dient deze dus op zijn minst gebaseerd te zijn op goed aanwijsbare gedragingen van verzoeker - quod in casu certe non.

Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing werd eenvoudigweg niet aan correcte feitenvinding gedaan. Verwerende partij - die de aanwezigheid en de kritische opmerkingen van verzoeker hekelt - heeft op brutale wijze de bestreden beslissing genomen zonder dat hiervoor een aannemelijke aanleiding is.

Verwerende partij is erg onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing".

13.2. De verwerende partij antwoordt dat zij wel degelijk nauwgezet tewerk is gegaan en op basis van vaststaande feiten een beslissing heeft genomen. De verzoeker zou ook niet verduidelijken in welk opzicht de feiten niet correct

werden vastgesteld aangezien hij immers niet betwist dat het busje pepperspray in zijn voertuig werd aangetroffen.

Beoordeling

14. In zoverre onderhavig middel samenvalt met het eerste en het tweede middel, wordt verwezen naar de beoordeling van die middelen.

15. Op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet kan de minister bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden feiten in aanmerking nemen die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene. Het feit dat de verzoeker niet strafrechtelijk werd veroordeeld en tegen hem geen strafonderzoek werd ingesteld, doet bijgevolg geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

16. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat in het middel niet concreet wordt aangegeven waarom er sprake zou zijn van een onzorgvuldige feitenvinding, nu de vaststellingen in het proces-verbaal van 7 oktober 2009 door de verzoeker niet worden betwist.

17. Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

18.1. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald redelijkheidsnorm, inzonderheid het evenredigheidsbeginsel, doordat geen enkele andere redelijke overheid tot een dergelijke beslissing zou zijn gekomen en verzoeker een volledige intrekking van een identificatiekaart voor de bewaking van op werkposten die een

café of dansgelegenheid uitmaken en een weigering tot afgifte van een identificatiekaart voor deze bewakingsactiviteiten zou hebben opgelegd op basis van de voorliggende feiten, terwijl iedere administratieve overheid een evenredigheid dient in acht te nemen tussen de genomen beslissingen en het vooropgestelde doel".

Het verzoekschrift bevat de volgende toelichting bij het middel :

"Verwerende partij meent een - niet nader gedefinieerde - negatieve attitude als verantwoording te kunnen vooropstellen voor een volledige intrekking van een identificatiekaart voor de bewaking van op werkposten die een café of dansgelegenheid uitmaken en een weigering tot afgifte van een identificatiekaart voor deze bewakingsactiviteiten in hoofde van verzoeker.

Niet alleen vindt verwerende partij het niet nodig mee te delen welke de gedraging is van verzoeker waarop deze intrekking/weigering is gesteund doch meent verwerende partij ook dat deze gedraging zodanig ernstig is dat een intrekking en weigering dient te worden opgelegd.

Zelfs indien verzoeker een bepaalde gedraging kan worden verweten - quod in casu non - dient verwerende partij een passende en evenredige beslissing te nemen.

Het opleggen van een intrekking/weigering voor de bewakingsactiviteiten op werkposten die een café of dancing uitmaken, hetgeen nochtans de hoofdjob betreft van verzoeker is geheel onevenredig.

Minstens kan vastgesteld worden dat in geval van bestaan van problemen een andere - minder drastische maatregel - eveneens had volstaan.

Zo had verwerende partij kunnen overgaan tot het inhouden voor een termijn van bijvoorbeeld maximum zes maanden van de aan verzoeker toebehorende identificatiekaarten.

Het gegeven dat verwerende partij verzoeker wel toelaat om andere bewakingsactiviteiten met uitsluiting van cafés en dansgelegenheden uit te oefenen toont aan dat verzoeker wel degelijk over het gewenste profiel zoals voorzien in de wet van 10.04.1990 beschikt.

Bovendien blijkt ook uit het moraliteitsonderzoek opgemaakt door psychologe Wendy Biernacki dat verzoeker aan een gebalanceerd persoon is die belang hecht aan anderen, en niet snel extreme reacties vertoont en de zaken rustig overziet.

Er is derhalve geenszins sprake van een negatieve attitude in hoofde van verzoeker.

Bovendien heeft de overheid (Parket) ook niet zwaar getild aan het bezit van een traangasbusje in het voertuig van verzoeker op datum van 27.09.09 aangezien hij hiervoor een minnelijke schikking kreeg aangeboden ten bedrage van het minimumbedrag van € 50 waardoor de strafvordering volledig is vervallen.

De genomen maatregel tot intrekking en weigering is dan ook niet redelijk

en staat niet in verhouding tot de feiten.

Tot slot bezit verzoeker over een blanco strafregister!

Verzoeker is van oordeel dat de verboden wapendracht die hem ten laste wordt gelegd, niet te beschouwen is als een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie als bedoeld in art. 6, lid 1, 8° van de wet van 10.04.1990.

Verzoeker betoogt dat het om eenmalige feiten gaat, dat de feiten werden vastgesteld tijdens een controle, waarbij het defensief wapen (traangasbusje) in de kofferruimte van zijn voertuig op de parking werd aangetroffen.

Door verzoeker op grond van deze eenmalige feiten uit te sluiten van bewakingsactiviteiten als portier zijn het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel geschonden".

18.2. De verwerende partij repliceert dat uit de bestreden beslissing blijkt waarom zij de feiten van verboden wapenbezit zodanig ernstig vond dat een gedeeltelijke intrekking en weigering van de identificatiekaarten noodzakelijk was, dat zij bij het beoordelen van de veiligheidsvoorwaarden over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, dat de omstandigheid dat het parket de feiten niet voldoende ernstig heeft geacht om strafvervolging in te stellen en zich beperkt heeft tot het voorstellen van een minnelijke schikking, niet belet dat zij de feiten in aanmerking mocht nemen bij het beoordelen van de veiligheidsvoorwaarden en dat het feit dat een bewakingsagent geslaagd is voor de psychotechnische testen niet uitsluit dat zij kan oordelen dat de betrokkene niet aan de veiligheidsvoorwaarden voldoet.

Beoordeling

19. Luidens artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, uitmaken. Volgens artikel 7, § 1bis, van de bewakingwet wordt het gewenste profiel van het personeel onder meer gekenmerkt door "respect voor de grondrechten van de medeburgers" en "integriteit".

Artikel 17, eerste lid, 2°, van dezelfde wet bepaalt dat de Minister van Binnenlandse Zaken de identificatiekaart die aan de in artikel 8, § 3, bedoelde personen overeenkomstig de genoemde bepaling is afgegeven, voor alle activiteiten of voor een gedeelte ervan, voor alle plaatsen waar die activiteiten worden uitgeoefend of voor sommige ervan, kan intrekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden kan inhouden, wanneer die personen de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht nemen of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoen.

De minister van Binnenlandse Zaken beschikt op grond van de voormelde bepalingen over een ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of een bewakingsagent aan de veiligheidsvoorwaarden voldoet en of een maatregel als bedoeld in voormeld artikel 17, eerste lid, 2°, dient te worden genomen. In het kader van zijn wettigheidscontrole mag de Raad van State in een dergelijke aangelegenheid geen eigen beoordeling aan het bestuur opdringen, maar kan hij wel nagaan of het oordeel van het bestuur binnen de grenzen van de redelijkheid is gebleven.

20. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat "de bovenvermelde feiten te zwaarwichtig zijn om, zoals omschreven in artikel 17, lid 1, 2° van de wet van 10 april 1990, louter over te gaan tot het inhouden van de aan u toebehorende identificatiekaarten voor een termijn van ten hoogste zes maanden. Deze feiten zijn voldoende zwaarwichtig om de aan u toebehorende identificatiekaarten in te trekken, zij het slechts voor bepaalde activiteiten zoals hierboven uiteengezet".

21. Gelet op de in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangevoerde wil van de wetgever dat bewakingsactiviteiten gewelddoos en in principe ongewapend worden uitgeoefend, is het niet onredelijk om ernstige gevolgen te verbinden aan het feit dat de verzoeker bij het uitvoeren van zijn bewakingsopdracht een verboden wapen in zijn voertuig voorhanden had. Daarbij

komt, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, dat de verzoeker de aanwezigheid van het verboden wapen, niet kan verschonen met de bewering dat hij het wapen van een bezoeker van de dancing heeft afgenomen. Bijgevolg wordt vastgesteld dat de minister binnen de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid wettig kon beslissen de verzoeker voortaan van zogenaamde portiersactiviteiten uit te sluiten. Het feit dat de verzoeker bij een psychologisch onderzoek een positieve beoordeling kreeg, doet daaraan geen afbreuk.

Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.
De griffier	De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin